

"Și ieșind, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor."

(Matei 14, 14-22)

Există o modă, răspândită, o concepție zisă "superioară": constă în a privi cu dispreț pâinea și "cele materiale". Să le acorzi însemnătate ar fi, pasămite, mărturie de neputință a depășirii unui stadiu etic inferior, de încleștare în probleme josnice, triviale, strict trupești și, prin urmare, străine de oameni cătuși de puțin vrednici de părtășie la "ă".

Pâinea e rodul binecuvântat al muncii omului și al fertilității pământului. Adevărul acesta elementar, eteric, falșii idealști, maniheiști (materia pentru ei este blestemată), propovăduitorii sărăciei pentru alții, visătorii inepti ai unei lumi atât de "ideale", încât va sfârși în mizerie și sălbăticie, îl dau uitării ori nu se pricep a-l distinge cu toate că sare în ochi. **Postul și ajunul stau la îndemâna celor doritori și abținerea acestora nu dobândește vreun tâlc decât dacă-i spontană și ei renunță de bunăvoie la ce pot lesne avea.** În vorbirea populară și în comportamentul țărănesc **pâinea apare mereu cu aspect de sfințenie: nu-i îngăduit a lăsa neridicată bucata de pâine căzută pe jos**, tăierea pâinii se face de către capul familiei, **pâinea e așezată pe masă la locul cel mai de cinste, oaspeții sunt întâmpinați cu pâine și sare**, mirosul de pâine proaspăt coaptă înmiresmează casa și umple inimile chiar cele mai aspre de voioșie și dulceață. Cum ne învață Domnul să ne rugăm în atât de sintetică, de concentrată în esențe rugăciunea Tatăl nostru? Oare nu cerând să ne fie dată pâinea cea spre ființă?

Falsul idealism nu mi se pare nimic altceva decât fățarnicie, nedragoste de aproapele, grandilocvență deșartă și necreștinism. Bunul samarinean s-a apropiat de năpăstuit, i-a legat rănilor, i le-a uns cu untdelemn și le-a stropit cu vin, l-a suit pe dobitoacul său și l-a dus la casa de oaspeți ca să i se dea îngrijiri și să fie, de bună seamă, hrănit. Iată idealismul în acțiune. Falsul idealism nu-i decât fariseism și se identifică purtării preotului și levitului care au trecut nepăsători pe lângă cel aflat în mare strâmtoare (îi vor fi acordat în gând consolări idealiste: „mai bine ar fi făcut să stea acasă și să nu umble hojma teleleu-tănase de colo până colo”).

Hristos ne învață să nu disprețuim pâinea, să nu facem paradă de idealism fariseic și să nu fim nepăsători - ca preotul și levitul - față de foamea, setea, nevoițele și necazurile fratelui nostru.

Pâinea, în învățătura Domnului, e sfântă. Și sfântă a fost din străvechime pentru întregul popor, atât cel din orașe, cât și cel de la sate. În frumoasele noastre sate mai ales, unde s-au păstrat neștirbite valorile creștinești și datinile strămoșești, unde se face atât de vădit văzută continuitatea caracterului național, dacă se întâmplă ca un duminicatul de pâine să cadă pe jos e numaidecât ridicat; pâinea se așează numai la loc curat, de cinste; e oferită, odată cu sarea, oaspeților de vază; o taie numai capul familiei, având mereu grijă să creșteze într-însa semnul Sfintei Cruci cu vârful cuțitului.

Pâinea e dătătoare și întreținătoare de viață. Prin mijlocirea ei, transsubstanțializată, ni se dă spre consumare Trupul Domnului. Nu numai cu pâine va trăi omul, desigur, dar nici fără ea cât timp sufletul nu se va fi slobozit din lut. Hristos nu a binevestit "idealismul" (asa-zisul nerod și mincinos idealism al fățarnicilor), ci, dimpotrivă, și-a exprimat grija (atentă, serioasă, părintească) pentru pâinea cea spre ființă, cea de toate zilele, a făpturilor Sale. **Nicolae Steinhardt - www.crestinortodox.ro**

Mai reținem din Evanghelia de astăzi și un aspect deosebit de semnificativ pentru viața noastră, și anume **cum trebuie să folosim darurile binecuvântate de Dumnezeu.** După ce s-au săturat mulțimile, rămășițele de hrană, adică firimiturile, au fost adunate în 12 coșuri. Acest fapt simbolizează adevărul că **Dumnezeu dăruiește hrana poporului Său**, cele 12 triburi ale lui Israel, **când ascultă cuvântul Său**, dar și Biserica celor 12 Apostoli. Însă, dincolo de această semnificație spirituală, Evanghelia ne mai arată că **pâinea nu trebuie aruncată sau împrăștiată și neglijată**, ci trebuie adunată, păstrată și folosită în mod deplin sau chibzuit, fără risipă. Astfel, Evanghelia ne învață **să fim economi și cuviincioși, să prețuim darurile lui Dumnezeu** chiar și atunci când avem belșug de lucruri materiale. De asemenea, locul unde ne-am hrănit trebuie lăsat curat și frumos, nu murdărit sau urâțit cu resturi de alimente aruncate pe jos și părăsite. Chiar și în relație cu materia, omul trebuie să aibă o atitudine spirituală, rațională și responsabilă. Să ne ajute Preamilostivul Dumnezeu să învățăm din Evanghelia de astăzi că **mai întâi trebuie să hrănim sufletul nostru** prin comuniunea noastră spirituală cu Hristos, iar **darurile materiale care ne prisosesc nu trebuie risipite**, ci folosite cu multă chibzuință și înțelepciune, spre slava lui Dumnezeu și binele oamenilor. Amin!

Părintele Nicolae Steinhardt (n.29 iulie 1912) a trecut, sigur, mai modest, în comparație cu Saul din Tars, în drumul spre Damasc. Evreul Nicolae Steinhardt l-a găsit pe Hristos sau, **mai bine spus, Hristos l-a găsit pe Nicolae Steinhardt**. Pentru el, Hristos nu era o persoană ce se află undeva departe în timp și spațiu, **pentru el Hristos era prezent, aproape, lângă el. Hristos era întotdeauna cu el** și cu ardoare i se închina, îl adora, îl iubea. Conversa cu El, îl înțelegea pe El, așa cum nici un creștin nu-l înțelegea. El, Steinhardt, care prin Taina Sfântului Botez a venit în Biserica lui Hristos la maturitate, prin experiența proprie, a realizat ce înseamnă să nu fii creștin și să devii creștin. După cum singur spunea: *"Voi care v-ați botezat de mici și nu ați trăit o viață de necreștini nu vă dați seama ce tristă și pustie este viața omului în afara creștinismului, fără Hristos, și ce bucurie, ce pace, ce fericire simți după ce devii, prin Taina Sfântului Botez, creștin."* (**ÎPS Justinian Chira**, Arhiep. Maramureșului și Sătmarului - N. Steinhardt în evocări)

*„Noi vorbim de blândețea lui Iisus - arătând că a mers la moarte ca mielul la junghiere, că a tăcut ca oaia când e tunsă – și enumerăm smerenia, bunătatea, ascultarea. Dar de o însușire a sa – pe care trebuie să fi avut-o de vreme ce a primit să moară de moartea înfiorătoare de pe cruce – nu pomenim. **Însușirea aceea e curajul.**”*

Părintele Nicolae Steinhardt (29 iulie 1912 - 30 martie 1989)

5 august - Sfântul Ioan Iacob (1913 – 1960) este unul dintre sfinții pe care pământul românesc i-a odrăslit spre slava lui Dumnezeu. Cu metania la Mănăstirea Neamț, cuviosul s-a nevoit 24 de ani în Țara Sfântă, atât pe valea Iordanului, cât și în pustiu Hozeva.

*„Gândiți-vă că trăim în vremurile cele mai grele și mai primejdioase pentru mântuirea sufletului! Gândiți-vă că toți am rămas ca niște orfani de părinți, înstrăinați de țară și lipsiți de sufletească hrană! Gândiți-vă că vrăjmașii credinței noastre s-au înmulțit mai tare ca altă dată și mântuirea noastră este mai primejduită: de suntem răniți la suflet n-are cine să ne vindece, iar de suntem în cădere, nu mai are cine să ne ridice! Acuma este nevoie de **mai multă unire și de frățescă sprijinire**. Chiar dacă nu suntem cu toții la un loc, dar **cel puțin sufletește să fim uniți și să ne purtăm neputințele unul altuia cu îndurare.**”*

(Sf. Ioan Iacob Hozevitul – „Frățescă urare pentru surorile românce de la Eleon”) www.cuvantul-ortodox.ro

6 august – Schimbarea la Față a Domnului - Dintre toate lucrurile pe care ni le prezintă Evanghelia, cea mai emoționantă icoană este reacția atât de caldă și, de aceea, atât de umană a Sfântului Apostol Petru. Acel „Doamne, bine ne este nouă... Haidem să facem trei colibe...” este **plin de iubire și lepădare de sine. Atins de vederea plină de slavă, Petru nu mai vrea nimic pentru el.** Căci colibe sunt pentru Mântuitorul, pentru Moise și pentru Ilie. **Nimic pentru sine.** În fața icoanei desăvârșitei descoperiri, a luminii celei necreate (cum ne va învăța Sfântul Grigorie Palama), **nimic din ceea ce este creat nu mai poate să aibă valoare.** Reacția lui

Petru, Apostol, dar și pescar, om simplu, cu **nevoia unui acoperământ peste tot ce trebuie protejat ca valoare, consemnează ceea ce noi, astăzi, folosim ca argument al construcției Bisericii sau al pictării icoanei.** Este modul în care Sf. Petru ne îndeamnă să ne facem palmele căuș, ca Hristos să locuiască, dimpreună cu toată slava Sa, în mijlocul nostru. Poate că nici o altă definiție a icoanei nu este mai plină de sevă duhovnicească decât aceasta de colibă făcută de mână de ucenic, de dragul Dumnezeului Celui viu. Și, Doamne, câtă încredere în dragostea lui Dumnezeu, „*Cel Ce nu locuiește în temple făcute de mâini omenești*”, **să-L chemi într-o colibă!** Cu ce-ar fi putut construi o colibă Petru în vârful Muntelui Tabor? Cu puținul unei vegetații sărace. **Dar ce pereți de dragoste și evlavie a înălțat fericitul acesta văzător al luminii celei necreate!** Și toată viața celor trei aleși de astăzi va fi una de jertfă și, în sfârșit, de mucenicie adusă Mântuitorului. Poate că, întăriți de vederea acestei lumini, nici Sf. Iacob, nici Sf. Petru și nici Sf. Ioan n-au mai avut ce regreta atunci când au admis, de dragul acestei Lumini, să treacă hotarul întunericului acestei vieți. **Pr.Constantin Necula** www.agnos.ro

Popor martir

„De vei păzi, “credința tare”

Precum din veac s-a moștenit

Vei fi slăvit din nou sub soare

Mai mult de cum ai fost slăvit.

Iar dacă tu disprețui-vei Predaniile părintești,

Atunci a grâu vei fi colivei

Și veșnic nu mai odrăsleşti.

Vei fi ca pleava cea ușoară

Purtată pururea de vânt Pierindu-ți urmele din țară

Și numele de pe pământ!

Atunci vei moșteni blestemul

Ca fiul rău de la părinți Pierzând ogorul – ca Edenul -

Răscumpărat de-atâția Sfinți!”

Sf. Ioan Iacob Hozevitul

Programul săptămânii 3 august 2014 – 10 august 2014

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	3 august	8 - 12 - Sf. Liturghie (Înmulțirea pâinilor) – Pr. Ticu
Duminică	3 august	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză – Pr. Ticu
Luni	4 august	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr. Ticu
Mărți	5 august	17 - 19 - Vecernia Schimbării la Față și Litia – Pr. Ticu
Miercuri	6 august	8 - 12 - Sf. Liturghie (Schimbarea la Față) – Pr. Ticu
Vineri	8 august	9 - 12 - Taina Sf.MASLU
Vineri	8 august	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr. Ticu
Sâmbătă	9 august	8 – 11 - Sfânta Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr. Ticu
Sâmbătă	9 august	17 – 18 - Vecernia duminicii a 9-a după Rusalii – Pr. Dragoș
Duminică	10 august	8 - 12 - Sf. Liturghie (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) – Pr. Dragoș
Duminică	10 august	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză – Pr. Dragoș